

en merudgift – jo større, des mere overfladisk klagebehandlingen hidtil har været.

Hvortil er at bemærke, at retssikkerhed aldrig er gratis, og at de nævnte udgifter er en beskeden pris for at rette op på principielt forkerte træk i retsplejen.

Konsekvensændringer

En vedtagelse af forslaget vil nødvendiggøre konsekvensændringer i lov om tjenestemænd i staten m.v. § 20, stk. 2, og § 21, stk. 6, som følge af politiombudsmandens rolle som forhørsleder. Forslag herom vil blive fremsat, hvis modtagelsen af nærværende forslag giver løfte om vedtagelse.

Andre »selvdømme«-ordninger

I den hidtidige debat om politiets behandling af klager over politiet er det ustandselig blevet fremført – af politiet – at man var forundret over, at kritikken rettede sig mod politiets forhold, men ikke mod f.eks. lægers eller advokaters »selvdømme«.

Efter forslagsstillernes opfattelse er der væsentlig forskel, dels derved, at politiet er magtudøvende på statens vegne (jfr. den særlige retsbeskyttelse af »tjenestemand i funktion«), dels derved, at læger og advokater almindeligvis vælges og opsøges af borgerne selv modsat politiet i den typiske klagesituation.

Alligevel finder forslagsstillerne, at lægers og advokaters selvdømme er en uting, som vi meget gerne medvirker til at afskaffe.

¹⁾ Retsudvalget 1979–80, alm. del, L 133, bilag 2.

²⁾ Peter Blume m.fl.: POLITIKLAGERS BEHANDLING – ET SPØRGSMÅL OM TILLID. Nordisk tidsskrift for kriminalvidenskab, 1979/80, side 233 ff.